

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

VEȘNICIA SCRITORULUI

SE SCUMPEȘTE VIAȚA

În vreme ce stăpîni se ceartă, pe slugi le doare părul. Vrajba dintre partide a orbit lumea.

Vrajba din sinul fiecărui partid ține încordată atenția tuturor. Stînd cu ochii țintă la sforile ce se trag în partidul național-lărănesc, ori cu urechile ciulite la declarațiile grave ce se produc în partidul național-liberal, contribuabilul nici n-a băgat de seamă că i s-au urcat impozitele, că nota de cheltuieli crește în fiecare zi, și că, în general, în jurul lui, viața se scumpește.

Partidele de guvernămint, preocupate cu elaborări de programe și cu corecții de programe mai de mult elaborate, nu văd nimic, nu aud nimic. Pe ele un singur lucru le interesează:

cînd pleacă guvernul? Fiecare trag nădejde să-și bage cadrele electorale de partid în cadrele bugetare ale statului.

Asta e tot. Pentru asta se zbat toți. Trusturile își fac pur și simplu de cap. Citiți bilanțurile pe 1934 ale citorva mari întreprinderi. Cîștiurile realizate de ele pentru folosul citorva sute de acționari sînt scandalos de mari.

Duceți-vă, dacă aveți vreme, la două-trei adunări generale ale unor asemenea întreprinderi. Veți găsi acolo aceleași chipuri puhave de lene, aceleași fețe sătule, aceleași pîntece ghifuite.

Pentru aceste puține fete și pentru aceste puține pîntece țara e stoarsă și contribuabilul mărunț ingenuncheat și înăbușit. Marii contribuabili sînt, dacă

AFORISM

“Omul este de gheață în fața adevărului, dar este de foc în fața minciunilor”

Jean de la Fontain

nu ocoliiți, în tot căzul menajați. Fiscul se poartă cu ei cu mînuși, să nu-i supere.

A fost vorba de o „listă neagră” a marilor contribuabili, care nu-și plătesc impozitele.

Zaharia STANCU
3 martie 1935

(continuare în pag. a 2-a)

Coțul credinței strămoșești

A FI ÎN CAPUL MESEI

Se-au pus în capul mesei? Să nu ți-o iei în cap,

ci fii între ceilalți ca unul dintre ei; ai grijă de ei și pe urmă așază-te.

După ce ți-ai făcut pe deplin datoria, ia loc ca să te bucuri împreună cu ei și să primești cununa bunei rînduieți.

Vorbește bătrâne, că așa-ți șade bine, dar poți să la sunet; să nu împiedici muzica.

Vorbește tinere, dacă trebuie s-o faci, și numai dac-ai fost întrebata de două ori cel puțin.

Strânge-ți cuvântarea: spune mult în cuvinte puține;

Fii ca unul care știe și să tacă.

ISUS, fiul lui Sirah

Bijuterii uitate

LA UN PAHAR

Un cititor select de poezie frumoasă și un prieten fidel al revistei noastre, domnul ing. Dumitru Vinereanu, ne-a adus ca pe un dar superb al primăverii, acest poem semnat de Andrei Ciurunga, un frate de sânge din Basarabia.

Hai să bem, măi frate Dumnezeu,
Un pahar din vinul țării mele.
Astăzi sunt bogat, fac cîinste cu,
Buzunarele mi-s doldora de stele.

Cot la cot, ca doi prieteni buni,
Vom ciocni pahare de lumină
Setea mea de vis și de lumini
Va-ntâlîi privirea Ta blajină.

Și pe urmă, Doamne, când va sta
Luna ca o pasăre pe gard,
Aplecat peste pahar îți voi striga
Toate răurile fierbinți care mă ard.

Pentru ca vecinii noștri, sui
Ne-au prădat și ne-au ținut în jug?
Din porunca și din vina cui
Arde țara noastră ca un rug?

Frații mei de dincolo de zări
La răspântii cine i-a vîndut?
Voia cui împinge pe cărări
Pașii grei de dincolo de Prut?

Hai să bem, măi frate Dumnezeu
Vinul țării mele dă puteri
Va fi crud și noduros cuvîntul meu
Ca ciomegele strămoșilor oieri.

Andrei CIURUNGA

Dosarul de securitate al evreului Eminescu

Parlamentul român a adoptat proiectul de lege privind publicarea dosarelor întocmite de Securitate cetățenilor țării. În sfârșit, opinia publică are ocazia de a afla adevărul despre o mulțime de indivizi care până acum s-au bucurat de o reputație nemeritată.

Unul dintre ei este numitul Eminescu Mihail, cunoscut ca poet de profesie, dar despre care nimeni nu și-a închipuit că este și un dizident evreu, dușman al regimului socialist multilateral dezvoltat, plătit desigur de Joint și de alte agenții sioniste.

În dosarul lui se află următoarea NOTĂ INFORMATIVĂ

Subsemnatul mai jos semnat țin să vă aduc la cunoștință că ieri seară era o seară minunată de primăvară, așa cum sunt seriile de primăvară la București atunci când sunt minunate. Mergeam pe jos foarte vigilent împreună cu locotenentul Mitrea Cocor care imi povestea cum stau lucrurile la lecțiile de ivrit și iudaism de la Securitate. Cică, în general, băieții sunt silitori, au învățat să-și spele mâinile înainte de masă și să binecuvînteze pâinea, țuica de Văleni, antricoatele cu floare și ciorba de potroace.

Dar mai au lipsuri. Confundă unele noțiuni. De exemplu ei cred că atunci când cineva îți spune „Boker tov”,

trebuie să-i pui imediat cătușele la mâini și să-l bagi în dubă.

I. SCHECHTER
Israel
(continuare în pag. a 2-a)

Societatea civilă românească, nu e nici civilă, nici românească

Reprezentanții societății civile din România au luat atitudine de-a lungul timpului, după 1989, doar în momente

cazurile de privatizări oneroase (pe nimic), în cazurile de despăgubiri masive (jafuri naționale), în cazurile de falimentare a marilor combinate agricole (cum ar fi „CONTIMUL”), în cazurile de risipire a flotei române, în cazurile de instrăinare a marilor combinate industriale (Galați, Slatina, etc.) și nici atunci când s-au fărimățat întreprinderile agricole din țară.

La fel cum Fundațiile internaționale pentru protecția animalelor care au intervenit la „masacrul câinilor din București” - dar nu a intervenit la moartea porcilor și puilor din combinatele românești, tot așa Fundațiile societății civile n-au luat poziție la înfometarea populației, la „uciderea” bolnavilor în spitale (prin lipsa de medicamente și îngrijire la pensile inumane ce le primesc agricultorii, la condițiile mizere din căminele pentru bătrâni etc.).

Fondurile consumate de aceste instituții ale societății civile se

Drd. Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XIII
Nr. 5 (147)

MAI
FLORAR

ADRESA INTERNET
http://www.geocities.com/magazinmr
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2006

SE SCUMPEȘTE VIAȚA

(urmăre din pag. 1)

Contribuabilii corecți o așteptau. „Lista neagră” a fost dată la fund. De cum s-a aflat în posesia ei, Ministerul de Finanțe a tănuit-o. Erau trecute, probabil, pe această listă de răi și mari contribuabili, prea multe nume simandicoase. Se putea oare ca Ministerul de Finanțe să se dovedească lipsit de eleganță ?

Ieri s-a publicat lista noilor taxe și impozite.

De ce sînt lovite prin noile taxe tocmă alimentare de prima necesitate ? Sau, dacă e absolut necesar impozitul acesta indirect, pentru ce el să se răsfrîngă asupra consumatorilor în mare majoritate săraci ?

O mai bine chibzuită orînduire socială ar îngriji ca acele produse de care nimeni nu se poate lipsi să fie la îndemîna tuturor cu prețuri scăzute.

Nu miră pe nimeni faptul că impozitul pe lux nu e aplicat ?

Obiectele de lux sînt oculte de dări. Se importă lunar, de zeci de milioane, fleacuri mărunte și costisitoare pe care regimul vamal al unci țări la strîmtoare n-ar trebui nici măcar să le lase să se apropie de granițe. Regimul comerțului exterior care, de la înscăunarea partidului liberal la putere, se modifică săptămînal și nu se mai defînitivizează, ar trebui pus la punct și menținut pe o cît mai lungă vreme neschimbat.

Nu s-au urcat numai prețurile produselor de import, ci și prețul produselor interne.

Lemnele sînt excesiv de scumpe, pîinea de asemenea. Cu ivirea acestei primăveri timpurii s-au înregistrat creșterea prețurilor tuturor alimentelor

de primă necesitate. Toată această urcare de prețuri se face pe punga consumatorului mărunt, a alegătorului pe care toate partidele îl gidilă la țâlpi cînd îi solicită votul.

Nu simt dureros, funcționarii cu salariile ciuntite de diverse curbe, urcarea prețurilor ?

Nu se află în aceeași situație muncitorii ?

Masele, cum se vor mai putea menține cliențe ale afîtor case de comerț, cînd puterea lor de consumație e paralizată ?

Am vrea mai puțin zarva politică.

Să ne mai lase în pace cu declarațiile lor lului Maniu, Vaida, Mihalache, Guță Tătărașcu, Dinu Brătianu. Prea multă vorbărie și prea puțină treabă are de înregistrat ziaristul politic pe răbojul vremii !

Am vrea mai puțin zgomot. Grija pentru binele multumilor ar trebui să primeze în tot ceea ce fac guvernânții acestei țări.

Și mulțimile, cînd îi prind pe politicieni cerșindu-le votul, proba că au fost preocupăți de aceste griji să le-o ceară, nu altceva.

Se scumpește viața !
Național-țărăniștii alcătuiesc programe de guvernămînt și le discută la nesfîrșit.

Se scumpește viața !
Național-liberalii pregătesc proiecte de legi financiare, se așază tot mai temeinic în fotolii și-și fac afacerile fără pic de rușine.

Se scumpește viața !
Contribuabilii (alegători de ieri, de azi și de mîine, consumatorii de ieri, de azi și de mîine) plătesc.

Plătesc și rabdă, plătesc și tac.

Dosarul de securitate al evreului Eminescu

(urmăre din pag. 1)

Tot așa ei nu reușesc să prindă înțelesul cuvîntului ebraic „Sliha”. Scuză-mă! Ei își închipuie că asta înseamnă să torni o găleată cu apă rece peste cetățeanul care a leșinat la anchetă.

Mergînd noi așa prin primăvara de pe stradă, ne-a ieșit înainte numitul Lazăr de la Rusca. Din vorbă în vorbă am aflat de la el că în școli circulă niște poezii ale unui dizident evreu. Avea la dînsul acele poezii și le-am luat acasă la cercetare.

Acum pot să vă raportez că poeziile sînt într-adevăr dușmănoase. De exemplu, într-una din ele dizidentul critică nici mai mult nici mai puțin decretul prezidențial privitor la raționalizarea consumului de electricitate:

La steaua care-a răsărit
E-o cale atît de lungă,
Că mii de ani i-au trebui
Luminii să ne-ajungă.

Are o poezie în care se plînge că nu are căldură și din cauza asta îi este tot timpul rece:

Nu spera și nu ai teamă,
Ce e val ca valul trece;
De te-ndeamă, de te cheamă,
Tu rămîi la toate rece.

Într-o altă poezie este atacat sistemul nostru juridic și se insinuează că la noi în țară condamnările sînt prea mari. Iată o dovadă:

Pe aceeași ulicioară
Bate luna în feruși
Numai tu de după gratii
Vecinic nu te mai ivesti.

Încă nu am cercetat, dar se pare că mama acestui dizident se află în străinătate, poate în Israel, și că îi face chemare la ea. El scrie:

O, mamă, dulce mamă, din negură de vremi
Pe freamătul de frunze la tine tu mă chemi...

Iar într-o altă poezie el o citează pe maică-sa care îl îndeamnă să fugă în Occident:

O, vin odorul meu nespun și lumea ta o lasă!

Toate aceste poezii sînt semnate cu pseudonimul Eminescu pentru a ascunde origina evreiască. El și-a schimbat numele așa cum au procedat atîția Abramovici și Berovici. În fișierul nostru de la Securitate el apare cu numele adevărat: Eminovici.

Și ieri,
ca și azi...

Într-o perioadă cînd aservirea economică a României monopolurilor străine se accentua, prin concesionarea bogățiilor țării, cînd trustrile străine impuneau funcționarea unor experți și controlori, Constantin Tănase spunea celebrul cuplet cu refrenul *Și cu asta ce-am făcut*, pe care, la cererea publicului, era mereu nevoit să-l repete de cîteva ori:

Drumurile le-am vîndut?
Le-am vîndut!
R.M.S.-ul l-am vîndut?
L-am vîndut!
Telefonul l-am vîndut,
Și pe dracu l-am vîndut,

Am vîndut și-am revîndut
Tot ce-avem și ce-am avut...
Foarte bine! S-a făcut!
Dar cu asta ce-am făcut?

Legi cu droaia am făcut?
Am făcut!
Refăcut, parafăcut...
Desfăcut !

Lefurile le-am scăzut,
Am redus tot ce-am putut,
Am mîncat ce n-am avut
Și-am ajuns de necrezut
Dar cu asta ce-am făcut?

Cupletul acesta — unul din cele mai bune recitate la *Cărăbuș* — nu a fost singurul înșușit de spectatori, învîțat pe dinafară și transmis apoi din gură în gură.

Vasile TODI

Proștii de azi, politicienii de mîine
Din ”perlele” bacului

- Poetul își așteaptă iubita să cutremure o barcă.
- Călin ține de mîină mireasa care are părul lung de fericire.
- Nechifor Lipan a avut fericita ocazie de a nu se mai întoarce acasă fiind jefuit de niște oameni invidioși.
- În China trăiește foarte multă lume care mîncă o abundență de orez, se încheie la gît și a inventat guma de la capătul creionului.
- Romanii i-au bătut crunt pe cartilaginezii din Cartagina.
- Creierul este un organ oarecum indispensabil capului.
- Zaharia Stancu a scris un roman desuț. A fost șef de birou la scriitori.
- Ion Barbu a scris o poezie din încrengătura molustelor intitulată „După melci”.
- Cu cît ne apropiem de izbucnirea răscoalei, cu atît țărani stau mai mult în circiumă, ca să facă în ciudă boierului.
- Descoperirea Americii s-a produs într-un moment de neatenție a pazii de coastă.
- Și cînd Petre Petre o văzu pe Nadina dezbrăcată îl gidilă în țâlpi.
- Încețarea era mare. Aviația germană făcea des atacuri infanteristice.
- Eminescu este un mare clasic fiindcă se studiază între pereții claselor.
- Ion plecă spre casa Anei Băciuc cu gîndul la figurile mari ce se fac numai noaptea.

Societatea civilă românească, nu e nici civilă, nici românească

(urmăre din pag. 1)

îndreaptă arareori în direcții neapărat necesare, și deseori în direcțiile indicate, de conducerea lor din umbră. Nu au fost puține cazurile cînd reprezentanții acestora s-au implicat direct în campanii de presă cu conotație electorală, în favoarea căte unui candidat preferat, ba mai mult, după alegeri, au acceptat și funcții administrative în Guvern. Nici în aceste funcții executive sau consultative ce le-au acceptat, nu s-au pronunțat în favoarea păstrării avuției țării (cazul PETROM, privatizarea B.C.R. și C.E.C.), ci din contră au militat în favoarea ”sponsorilor” externi.

În momentul în care politica Guvernului sau a Președinției nu mai consună, cu direcțiile în care militează, aceștia se retrag din aceste instituții și-și reiau fostele ”activități din societatea civilă”. Nu e de mirare că un naționalist cum ar fi Putin în Rusia, a atacat în presă și în justiție, acest tip de acțiuni străine de interes național. Oare de ce noi românii n-am putut profita ca țările arabe de exemplu, de zăcămintele noastre de țitei, gaze naturale, aur, uraniu și multe altele. De ce oare România nu și-a putut păstra ca Polonia cea mai puternică bancă și nici măcar CEC-ul?

De ce România a vîndut ”ROMTELECOM” și distribuțiile de curent electric și de gaze?! Nu cumva s-a hotărât undeva să nu ne mai rămână nimic important nouă? Noi vom rămîne ”căpsunari”, oameni de serviciu și salubritate în țările dezvoltate ale Europei etc..

De ce oare statul român vînde altor state (de la stat la stat) fabricile de medicamente (în țara în care bolnavii n-au bani de medicamente), ca să cumpărăm apoi medicamentele la preț mondial în timp ce veniturile rămân nesemnificative?! Sau suntem con-damnați în sfârșit ca sclavii și săracii lumii civilizate?!

De ce nu se aude în aceste cazuri glasul ”Societății civile”, sau au alte domenii mai importante?!

De ce nu se pronunță reprezentanții acestei ELITE în cunoștință de cauză, măcar în aceste cazuri flagrante de pauperizare a țării?!

De ce nu se pronunță măcar în domeniul învățămîntului, a sănătății mintale a populației?!

Nu ne poate trece prin cap că au interese contrare, favorabile concernelor multinaționale, ce vor doar piețe de desfacere și de recrutare a forței de muncă ieftine?! Societatea civilă românească nu mai poate fi socotită nici civilă, nici românească în acest caz, ci din contră.

De fapt cu cît țelurile acestei societăți sînt mai numeroase și mai ”nobile”, cu atît sînt mai invizibile și mai greu de descifrat. Cu toate că avem imnul ”Deșteaptă-te române!”, se pare că avem nevoie de secole să ne deșteptăm... sau cînd o să ne deșteptăm n-o să mai avem nimic.

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

Constantin NOICA

În curtea casei bunilor mei părinți, miroase a vară și a pâine caldă. Recitesc aici, înainte de a-l încredința tiparului, interviul făcut nu demult cu Viorel Roman. Cu profesorul Viorel Roman, de la Universitatea din Bremen. Am început să “facem” acest interviu abia atunci când am putut cădea de acord că o societate europeană nu se va putea constitui prin omogenizarea oamenilor, ci numai prin înălțarea lor la demnitatea persoanei.

V. Toș

- **Domnule profesor cum se vede Bucureștiul de pe Berlin ?**

- Bucureștiul, în mod surprinzător după 1989 îi surprinde pe vizitatori că în loc să vină germanii, francezii, italienii și să apropie capitala României de Occident, de Uniunea Europeană, au venit mai mult turcii și arabii, adică Bucureștiul s-a orientat nu s-a occidentalizat. Asta este prima impresie.

- **Câte cărți ați scris domnule profesor Viorel Roman ?**

- Vreo 20-30, dar eu sunt mai mândru de micile mele contribuții care sunt răspândite în publicații care ajung la omul de rând, cum e de exemplu publicația dumneavoastră.

- **Cum v-ați hotărât să colaborați cu noi ?**

- În primul rând este o revistă foarte frumoasă. În al doilea rând mă bucur că am putut să sprijin o publicație care la început părea așa de fragilă și oamenii din jur îi dădeau așa de puține șanse de a exista într-o lume în tranziție și iată că ne aflăm la al 13-lea an de apariție cu o periodicitate constantă și cu o calitate, după părerea mea, în creștere. Ceea ce pe mine mă bucură în mod deosebit și puteți să contactați pe mine și în continuare.

- **Domnule profesor cu ce se consolează un om cu educație prusacă aflat în vizită în țara unde s-a născut.**

- Bine, România este și produsul unui prusac, Carol I a pus bazele vechiului regat care după aceea a devenit România Mare, așa că influența germană în România este destul de puternică. Bineînțeles că ultima invazie slavă și comunismul, au schimbat puțin din parametrii, iar comunismul nu era altceva decât o ridicare în slăvi a disciplinei prusace combinate cu etica iudaică. Acesta a fost conceptul comunist al lui Karl Marx.

- **Apropo de etica iudaică, recent ați terminat o carte cu un titlu nedumerit: Evreii conduc lumea ?**

- Da, întrebarea asta am descoperit-o, în mod surprinzător, la București și în mediile românești în care mulți interlocutori puneau întrebarea asta și răspundeau chiar afirmativ, ca și când evreii ar conduce lumea, ceea ce m-a pus pe gânduri ...

- **Și nu o conduc ?**

- Bineînțeles că nu Lumea e condusă de creștinii occidentali în ai căror aliați se află și evreii într-o poziție foarte importantă. Dar să spui că evreii conduc lumea mi se pare o diversiune ortodoxă. Repet, lumea este condusă de creștinii occidentali de acest 1 miliard de oameni care sunt responsabili pentru restul de 5 miliarde, pe care trebuie să-i conducă, să-i administreze, să-i disciplineze, câteodată, iar cele aproape 20 milioane de evrei sunt intelectuali de bază, sunt în anumite sfere de activitate foarte influenți, dar departe de a afirma că ei conduc lumea sau Statele Unite. Lumea este condusă, repet, de creștinii. Evreii sunt la bătănie, la ghișeele săracilor, sunt în Universități, sunt în ziare, adică ce numim noi small business - afaceri mărunte.

- **Domnule profesor, afaceri mărunte înseamnă să fii în bănci, în universități și să stăpânești mass-media ?**

- E într-adevăr mărunta dacă ne uităm la marile concerne de exemplu industria petrolului, industria oțelului, agro-business-ul, pretutindeni sunt anglo-saxoni. Există un singur domeniu în care într-adevăr este un multimiliardar evreu și care ar putea fi considerat în prima ligă a miliardarilor americani. Este Brufeld, fabricant de whisky și băuturi spirtoase, un fel de cărciumar al nostru interbelic care a ajuns în America miliardar. Dar în celelalte, toți miliardarii mari americani, de la Bill Gates până la Buffet și ceilalți sunt anglo-saxoni, iar ideea că ar putea fi un președinte evreu e greu de imaginat. Dar, repet, pentru ortodocși, pentru români în special, antioccidentalismul financiar la ortodocși se ascunde astăzi în spatele unui antisemitism. Repet, evreii conduc lumea? Dacă întrebați în România 20 de persoane cred că 10-15 sunt de părere că da, ei conduc.

- **În Germania nu e la fel ?**

- Bineînțeles că nu. În Germania nici nu se pune problema așa de acut pentru că numărul evreilor este extraordinar de mic, cred că sunt acum un număr derizoriu, iar marea majoritate sunt bătrâni veniți din Rusia care nu au pensii datorită schimbării regimului comunist și stau, săracii, în condiții de asistat social, marea majoritate a evreilor, așa că în Germania, nu poate fi acceptată ideea că ei ar conduce lumea. În primul rând că nu este nimeni la conducere, nu există nici un concern care să fie condus de ei și când apar

sunt mici jurnaliști, universitari. După marele război mondial în care ei au avut cel mai mult de pățit, antisemitismul în Germania, este în continuare un apaj al păturilor inferioare, dar în mediile normale din contră există o simpatie pentru evrei, și există o normalitate privind problema asta, spre deosebire de populațiile dezavantajate din România, Rusia, acolo găsim un antisemitism care de fapt este o îmbrăcăminte a antioccidentalismului.

- **Când ne va ajunge ziua în care îi vom privi pe evrei ca pe niște frați mai mari, cum ne sfătuia Papa Benedict al XVII-lea ?**

- Păi eu cred că deja ne-a ajuns. Între noi și evrei nu este o deosebire atât de mare cum ar fi între creștini și ligile asiatice sau mahomedani, după cum observați în zilele noastre.

- **Domnule profesor ce a determinat implacabil apropierea dumneavoastră de catolicism ?**

- În primul rând, să spun așa, trăind aproape 35 de ani în Occident m-am întreb de ce poporul meu o duce așa de greu, de ce au ortodocșii atât de mare rezistență în Occident, de ce nu există o înțelegere între ortodoxie și catolicism. Studiind această problemă de-a lungul deceniilor, având această posibilitate privilegiată la o universitate germană care îmi oferă și mijloace materiale și tot ceea ce-și poate dori un cercetător, am ajuns la concluzia că aici este sâmburele discordiei între creștinii europeni, vechi de 1.000 de ani care trebuie privită în față și am observat că în istorie toate generațiile nu s-au putut cluda de această obligație de a reface unitatea creștină. În ultima perioadă sunt foarte bucuros că în fiecare săptămână, articolele și mesajele mele pe această temă sunt publicate în SUA, în Canada, în Germania, Serbia și în România.

- **Am scris nu demult, că Europa unită și civilizată va avea inima la Berlin și erediul la Vatican, am greșit ?**

- Ce ați scris dumneavoastră este formidabil și așa trebuie să fie. Din nefericire lipsește un împărat creștin, german, cum a fost 1.000 de ani, care să garanteze ceea ce dorim cu toți: libertate, dreptate și pace. Aceste trei rațiuni fundamentale preluate de la Sfinții Împărați Romani astăzi devin dezideratele Uniunii Europene: libertate, dreptate și pace. Asta își doresc oamenii. Poți să fi împotriva imperiului, cu imperiul, dar în afara acestor trei deziderate nu există o viață demnă.

- **Domnule profesor, aici, la marginea imperiului, din păcate, aceste trei deziderate sunt vorbe goale...**

- Aveți dreptate. La marginea imperiului, în barbarie și chiar la limes, după câte observăm tot timpul libertatea este îngrădită, dreptatea este călcată în picioare, și pacea tot timpul pusă la îndoială. De aceea, eu repet, germanii ar face foarte bine să preia vechiul lor mandat de romani pentru că prin încoronarea lui Carol cel Mare în anul 800, germanii au devenit romani Evreii.

- **Spuneți-mi, vă rog, ce orientare politică aveți dumneavoastră ?**

- Eu am un statut social, am o anumită imunitate ca urmare sunt așa de sigur social că nu am nevoie de a-mi proteja interesele de grupurile politice, dar sunt de partea celor mulți și dornici de libertate, dreptate și pace.

- **Ce trebuie să facă românii pentru a intra cu fruntea sus în UE ?**

- Pentru a intra cu fruntea sus ei trebuie să-și amintească că sunt de origine latină, să-și amintească vechile virtuți pierdute ale legiunilor romane de la Dunărea de Jos. Ei trebuie să devină din nou romani.

- **Domnule profesor, repet încă o dată, pentru a intra în UE trebuie să ne lepădăm de ceva ?**

- Suntem buni așa cum suntem, dar trebuie să renunțăm la o parte din reziduurile ocupațiilor barbare.

- **Care sunt acestea ?**

- De exemplu, lipsa de încredere în justiție, lipsa de încredere în occidentali, dorința de a intra în Europa pe căi ocolite, cu masonii, cu evreii, cu nemții cu te miri ce, afară de ceea ce este de la sine înțeles, cu romanitatea românilor. Dar asta presupune, în primul rând ca președintele românilor care este semnul lui Dumnezeu pe pământ pentru ortodocși și cu patriarhul, să înceapă dialogul cu sfântul părinte de la Roma. Trebuie ca biserica să se apropie. Asta nu înseamnă că ortodocșii devin catolici, există un miliard de catolici, nu mai este nevoie de încă 20 de milioane de catolici. Ortodocșii să rămână ortodocși, dar ei nu pot să se închine spre Moscova și Constantinopol și masa creștinilor să fugă în Occident. Aici este drama românilor de astăzi. Dacă mergeți în Dealul Mitropoliei și îi urmăriți pe Prea-Fericitul Părinte Patriarh Teoctist, se roagă la liturghie în fiecare duminică pentru Patriarhul Ecumenic al Greciei, pentru Patriarhul Tutoilor Rusilor Alexei al-II-lea, pentru toți patriarhii ortodocși. Nu există nici un cuvânt pentru Patriarhul Occidentului - Papa Ioan Paul al II-lea, marele papă care a fost la București, nu se spune nimic de papa actual, Benedict al XVI-lea. Totul este superficial, totul este făcut de mântuială și nu va fi de durată, cum n-a fost nici perioada interbelică de durată.

- **Care credeți că va fi rolul României într-o Europă unită, dacă vom intra ?**

- Rolul ar putea fi de dimensiunea Spaniei, Franței...

- **Noi nu suntem Franța.**

- Ar trebui să fim, dar în forma asta ortodoxă fără dialogul cu Roma, folosindu-se tertipurile interbelice care au căsătorit atât de jalnic...

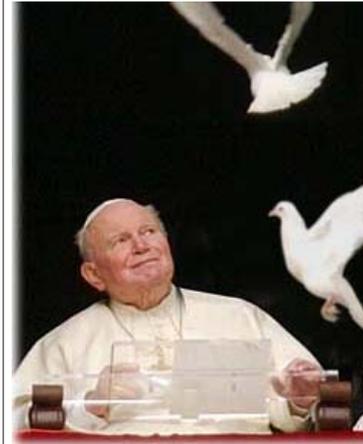
- **Tot așteptând, nu există riscul să ne înecăm la mal ?**

- Bineînțeles, nu numai că există riscul, e cea mai mare probabilitate că fără o apropiere spirituală între creștinii occidentali și ortodocșii români ne vom îneca la mal, pentru că UE este codul canonic romano-catolic laicizat, modernizat a codului comunitar.

- **Păi cum să “intre” ortodocșii români într-un cod canonic când ei nu se înțeleg cu catolicii ? Cum ?**

- Dacă nu vor să se unifice pe această platformă, rolul în UE va fi de cășunari.

- **Domnule profesor, ce valoare va mai avea demnitatea națională într-o Europă unită ?**

- Dignitatea națională într-o Europă unită se dezvoltă, nu se închiștează și pentru că vorbim într-o revistă condusă de un aromân, aromânii cred că vor avea o mare perspectivă. Dignitatea lor națională, a urmașilor legiunilor de la Sud de Dunăre va fi mult mai mare decât au avut-o chiar sub Imperiul Austro-Ungar.

- **Care tot Imperiul Roman era ?**

- Exact.

(va urma)

La început, aparatul „Ultra” reușea să decodereze doar telegramele secrete ale aviației militare a lui Goring și alte cîteva provenind de la înaltul comandament al armatei. Informațiile nu erau însă regulate, lucrătorilor de la Bletchley Park le lipsea codul cotidian, așa că Secret Service-ul britanic a primit sarcina să caute alte mașini „Enigma” și în special, tablele cu coduri.

N-a durat mult și MI-6 se putea deja mîndri cu un rezultat pozitiv. Pe tîrîmul norvegian fusese doborît un bombardier german. Se prăbușise, dar nu explodase și nu arse. Cînd ofițerii s-au apropiat de el, au observat că în cabina de navigație se afla o mașină de cifrat „Enigma” neavariată, cu tablele de coduri complete. Captura a fost imediat preluată de grupul de descifrați de la Bletchley Park și „Ultra” a început să lucreze din plin.

În timpul campaniei din Franța, germanii au folosit tot sistemul „Enigma”. Stațiile de ascultare britanice înregistrau telegramele, dar descifrații nu reușeau să facă față ritmului regulat al schimbării zilnice a codului. Apoi, francezii au izbutit să pună mina pe altă „Enigma”. Aparținuse unei unități de tancuri care avansase prea mult, fusese izolată, înconjurată și neutralizată. În tancul comandantului se afla o mașină de cifrat „Enigma”. Au dus-o, împreună cu toate documentele găsite, la Bletchley Park.

Germanii făceau lucruri temeinice. Statele-majore ale armatelor de uscat și ale forțelor aeriene aveau nevoie de date exacte. Zilnic primeau informații despre numărul soldaților, despre forțele angajate în luptă, despre echipament și armament, inclusiv despre numărul avioanelor, tancurilor, trenurilor, despre situația rezervelor de carburanți. Rapoartele erau cifrate cu „Enigma”. „Ultra” le decoda și Comandamentul Aliat dispunea de informații amanunțite despre forțele germane. Frederick W. Winterbotham spunea: „Toate planurile operative pe care le-am pus la punct în timpul războiului s-au bazat pe cunoașterea situației inamicului, din momentul respectiv. Aproape toate informațiile precise despre dușman le-am obținut prin intermediul mașinii «Ultra»”.

V.P.BOROVICKA

Mormântul clandestin

În 1976, doi istorici amatori, Ryabov și Avdonin, au descoperit lângă Ekaterinburg un mormânt clandestin. Cei doi au întreprins timp de circa 3 ani cercetări în arhivele ruse, beneficiind de legăturile lui Guey Ryabov cu Ministerul de Interne, al cărui consilier era.

Cercetările au fost mult facilitate de găsirea raportului Yurovsky. Acesta a fost comandantul plutonului de execuție care, în noaptea de 15 spre 16 iulie, a efectuat masacrul. Raportul, alcătuit pentru informarea personală a lui Lenin, indică destul de precis locul unde au fost înhumați, în grabă și confuzie, Nicolae al II-lea, țarina Alexandra, copiii lor, medicii și trei servitori. Ceea ce au descoperit Ryabov și Avdonin corespundea de altfel descrierii făcute în document. Corpurile erau dispuse într-o groapă acoperită cu pământ, peste care au fost îngrămădite traverse de cale ferată. Scheletele erau foarte deteriorate. Să nu uităm că în 1976 casa Ipatiev a fost distrusă din ordinul autorităților de partid, între care și al lui Boris Eltin.

Sesizate, autoritățile au intrat în acțiune. Procurorul general al Rusiei a desemnat imediat o comisie însărcinată să identifice rămășițele. În iulie 1991, mai mulți experți, medici legiști, biologi, geneticieni, antropologi, specialiști în balistică s-au deplasat la Ekaterinburg. Pavel Ivanov a făcut parte din colectiv, ca șef al laboratorului pentru amprente genetice.

Specialiștii de la serviciul de identitate judiciară au descoperit, mai întâi, mai multe gloanțe în țesuturile unui corp, în parte mumificate. Experții în balistică au stabilit că proiectilele corespundea efectiv unor revolvere folosite în acea epocă. Un medic legist a extras oasele, în mare parte distruse. Din documente a reieșit că, după masacrul, corpurile au fost mai întâi aruncate într-un puț de mină, în care au fost aruncate mai multe grenade. Ulterior, au fost readuse la suprafață și îngropate. Medicii legiști aveau în față o sarcină extrem de dificilă, întrucât nu mai rămăsesse decât 15-50% din materia osoasă.

Antropologii au încercat să le stabilească sexul și vârsta. După afirmațiile lor, se aflau acolo cinci femei și doi bărbați. Trei tinere fete, două femei și doi bărbați de vîrstă medie, în fine, alți doi bărbați, vizibili mai bătrîni. Toate acestea corespundea cu datele prezentate în documente: cele trei tinere puteau fi fetele mai mari ale Romanovilor; cele două femei mai în vîrstă - țarina Alexandra și Demidova, camerista; cei doi bărbați - țarul și Serghei Botkin - medicul; cei doi mai în vîrstă - Ivan Haritonov, bucătarul și Alexei Trupp, valetul. Greutatea și talia, deduse la schelete, confirmau aceste ipoteze, ca și lucrările dentare. Erau tot atâtea prezumții, dar nu probe concludente.

Un progres a fost înregistrat prin superpoziția de ajutorul ordinatorului a imaginilor craniilor, pe fotografiile de epocă. Cu craniul superpoziat al țarinei Alexandra, cel mai bine conservat, s-a constatat coincidența cu fotografiile, cu unghi ajustat de ordinator.

Pentru identificarea individuală nu exista decât o singură soluție: compararea amprentelor genetice ale fiecărui schelet cu ale descendenților în viață. S-a studiat cu atenție arborele genealogic și a rezultat că prințul Philip, soțul reginei Marii Britanii, Elisabeta I, nu era altul decât strănepotul țarinei Alexandra, pe o filieră exclusiv maternă. Coincidența era extraordinară, întrucât metoda de care se dispunea consta în a compara ADN mitocondrial, care nu se moștenește decât de la mamă. Cu alte cuvinte, prințul Philip era singura persoană în viață ce putea permite să o identifice pe țarina Alexandra. S-au obținut câteva picograme ADN în scheletul presupusei țarine, de fapt câteva molecule. Era o cantitate suficientă pentru analiză. Cu un curier, a fost adus un eșantion de sînge de la ducele de Edinburgh. Rezultatul analizei era cel așteptat: amprente genetice ale prințesei țarine și ale prințului Philip erau identice, în concluzie, era vorba de Alexandra.

În privința țarului, respectînd regula liniei materne, nu s-a găsit în descendența Irinei, una din surorile țarului, decât două persoane dornice să colaboreze, în schimbul anonimului.

Una, contesa Seremetieva, era stră-strănepoata Irinei. Cealaltă persoană era un bărbat de sînge regal, foarte în vîrstă. S-au comparat amprente de la cei doi donatori, în pofida distanței - la unul, cinci generații, la celălalt patru, care-i separă de un strămoș comun - codul lor era absolut identic, în schimb, a apărut pe neașteptate o dificultate când s-a comparat codul lor genetic cu al presupusului țar. Din 8.000 de semne care compun ADN-ul, unul era diferit, unul singur. Nu se putea explica de ce. S-a presupus că este vorba de o mutație extrem de rară care a intervenit între timp. În acest fel, țarul a fost identificat cu o probabilitate de 99,9 la sută. Dintre scheletele lipsese cele ale țarului și al Anastasiei sau al Marii, ele aveau vîrstă și talia destul de asemănătoare. Există probabilitatea ca cei doi copii să fi supraviețuit masacrului. De aici și speculațiile...

Paul ȘTEFĂNESCU

Papă la doar 20 de ani

Papii de la Roma din perioada renascentistă, cu morala lor îndoielnică, n-au făcut prea multe pentru consolidarea virtuții. Cel mai renumit dintre ei a fost papa Alexandru al VI-lea, care a dat celor doi copii favoriți ai săi, desigur nelegitimi, o educație extrem de libertină. În jurul Lucreției și a lui Cesare, care aveau o proastă reputație, evenimentele violente și imorale se succedau fără întrerupere.

Familia Borgia

În Italia, sub cerul vesnic albastru, sub soarele strălucitor, oamenii au avut întotdeauna un temperament mai fierbinte decât cei care locuiau în țările nordice, cu o climă mai răcoasă. În antichitate era, în general, recunoscut faptul că viața de la Roma era una depravată și luxoasă. Moralitatea societății nu s-a îmbunătățit nici în perioada papalității. Așa, de exemplu, în secolul al X-lea, soția consulului Theophylactus, preafrumoasa Theodora, a dominat toată Roma, datorită faptului că era curtezana papei. Fiica ei, Marozia, a depășit-o cu mult prin comportarea sa, provocând un scandal general. Marozia era frumoasă ca soarele și rea ca un demon - susțin cronicile de odinioară. Se spune, de altfel, că ea a sucit miștile Papei Sergiu, căruia i-a născut un băiat. Acesta, la vârsta de doar 20 de ani, a ajuns pe tronul papal. Nu este greu de imaginat ce moravuri puteau exista în Cetatea Eternă sub dominația unui papă de o vîrstă atât de fragedă.

Bordelul din vecinătatea bisericii

Pentru stăvilirea vieții desfrănate a preoților, Papa Grigore a introdus celibatul, interdicția căsătoriei pentru preoți. Prin aceasta, s-a ajuns ca slujitorii bisericii să trăiască în concubinaj cu doamnele alese de ei. În acest fel s-a încurajat prostituția, rămînînd celebru cazul fără precedent, când Papa Benedict al IX-lea a emis o bulă papală prin care a ordonat oficial organelor competente să construiască un bordel în vecinătatea bisericii Sfîntul Nicolae. Aceasta se petrecea în anul 1033.

Prostituția a devenit o instituție oficială în adevărată putere a cuvîntului, astfel că, în timpul papei Iulian al III-lea, Paul al IV-lea și Pius al IV-lea, bulele papale prescriau chiar și cum să se îmbrace prostituatele. În acest context a început Renașterea, epoca atât de benefică pentru artă și atât de dăunătoare pentru moravuri; cei mai interesați reprezentanți ai acestei epoci au fost membrii familiei Borgia. Pentru prima dată au apărut în 1455, cînd reprezentantul cel mai în vîrstă al familiei emigrate din Spania în Italia, Alfonso Borgia, cancelarul de taină al regelui din Aragon, a ajuns la vîrstă de 77 de ani pe tronul papal, în condiții misterioase. Acest moșneag, care a ocupat tronul papal sub numele de Calistus al III-lea, a deținut puterea papală doar trei ani, dar chiar și în acest scurt interval tot a reușit să înfăptuiască foarte multe mărșăvii. Una din faptele sale renumite, exemplu nemaipomenit al nepotismului, a fost că a numit în funcția de cardinali doi nepoți ai săi, în vîrstă de 22 de ani. Unul din cardinalii nou-numiți a fost Rodrigo Lanzol, care, cu ajutorul averii moștenite de la familia sa și al caracterului său violent, a acaparat o asemenea putere, încît la următoarele alegeri papale și-a impus voința și, în perioada 1471-1484, a influențat alegerea a trei din papii Vaticanului, și anume: Pius al III-lea, Paul al IV-lea și Sixtus al IV-lea.

În lucrarea «Istoria Romei în Evul Mediu», Gregorovius scria: „*Nepotismul a luat proporții tot mai mari. La fiecare alegere de papă apăreau noi și noi bastarzi, care uzurpau puterea cu îndărjire și ferocitate, în detrimentul poporului.*” Sixtus al IV-lea s-a înjosit într-atît, încît storcea de la un bordel oficial 20.000 de monede de aur, drept impozit anual.

După moartea lui, Rodrigo Lanzol a considerat că a sosit timpul să urce chiar el pe tronul papal, însă cardinalul Cibo i-a acaparat înalta funcție și s-a înscăunat sub numele de Inocențiu al VIII-lea. Nu s-a bucurat însă prea mult de putere, deoarece a murit subit și, astfel, lui Rodrigo, un Borgia gata de orice sacrificiu, nu i-a mai stat nimeni și nimic în cale. Acest papă, deosebit de talentat și inegalabil în destrăbălări și perversiuni, a primit numele de Alexandru al VI-lea; cu el începînd de altfel să se manifeste în Italia excesele care au făcut cunoscută în istorie familia Borgia.

Constantin IONCELESCU

NOSTALGII

CÂND VINE LUNA MAI...

În fiecare primăvară trăiesc în adâncul sufletului meu amintirile primăverii anului 1960 când copil fiind îmi păraseam pentru totdeauna satul copilăriei mele, sat așezat între dealuri, cu păduri seculare, cu pășuni și poiene, cu oameni săraci, dar cu mare credință în Dumnezeu.

Era în aprilie când luna răsărise de după dealuri și sub cerul înstelat mergeam triști pe drumul din pădure ce cobora spre undă către malul stâng al Siretului, spre podul pe care îl treceam la Gara Dolhasca. Plecam cu acceleratul de Timișoara spre târâmul făgăduinței care era Banatul.

Nu vă imaginați că de tîmii am rămas văzând această așezare care era Săcălăzul. Părăsiserăm pădurile, văile, ălușele de sat de munte care erau mai strălucite, strălucite de o parte și de alta de nuc și pruni, iar acum ni se înfățișau niște străzi largi, cu câte două rânduri de salcâmi, cu șanțuri curate și trotuare pavate cu cărămidă.

Era ceva nou pentru mine. Era ceva ce nu mai văzusem, o altă arhitectură a caselor. Dacă în Moldova predomina la case lemnuși și acoperșul de tablă, aici am descoperit casele „standard”, în două ape și două „fundoane”.

Tot ceva nou îmi apărea și portul „svăbesc” purtat mai ales de femeile în vârstă, femei ce le vedeai mărșălind la stradă dimineața și după amiază. Cu câtă meticulozitate curățau trotuarul de fiecare fir de iarbă! Aceste femei puteau fi văzute de asemenea în fiecare sâmbătă îndreptându-se spre cimitir cu săpăliga și cu canta în mână. Mergeau și îngrijeau mormintele celor dispăruți. Pe mulți ne miră poate și astăzi cât respect au față de aceștia. Când intrai în cimitir parcă intrai într-un colț de rai, unde pășcai numai printre flori.

E adevărat că și astăzi se mai sădesc flori și la noi, la ortodoxi, pentru a avea caii, oile și vacile ce să pască fiindcă intrarea este liberă în cimitirul ortodox din toate părțile. Mânia și supărarea ce mă cuprind de datarea îndiferenței unor locuitori care poate nu au cunoscut Săcălăzul așa cum l-am cunoscut unii dintre noi. Este dacă vreți o nepuțință de adaptare, mai ales în ultimii ani, la realitățile și problemele comune. Cum este oare posibil să nu-ți cureți șanțul, să nu mătură trotuarul, să nu-ți repari gardul, sau cel mai nobil lucru pentru noi și natură, să sădești pomi sau arbori?

Ne sufocă gunoaiele! Lată că primăvara se și arată la ferestrele noastre prin razele calde ce ni le aruncă soarele, prin ghiociei surprinși de această zăpădată târzie, prin găzele ce încep să se dezmoțtească. Din acest motiv, cu mult, mult respect, dragii mei săcălăzeni, reflectați la cele descrise de mine. Poate că mulți dintre dumneavoastră mă vor înțelege căci sunt și suntem săcălăzeni prin adopție, iar foarte mulți dintre cei dragi își dorm somnul de veci în acest pământ al Săcălăzului pe care avem datoria să-l îngrijim așa cum se cuvine. Localitatea noastră trebuie adusă la ceea ce a fost cândva, ca peste ani, când va veni luna mai, toți cei ce vor mai trăi, să simtă mireasmă de salcâmi cea care parfuma în trecut Săcălăzul.

Gheorghe BLEJUȘĂ
Săcălăz, Timiș

ISTORII ELUCIDATE DOAR ÎN ANECDOTE

DINCOLO DE AVUȚIE

Înainte de a pleca într-o expediție, Alexandru cel Mare oferi bogate daruri celor din jurul său. Observând că e mult prea darnic și că risipește întreaga sa avuție, Perdicas, unul din apropiații săi, îl întreabă:

— Bine, dar ție ce îți va mai rămâne?
— Speranța!, răspuse Alexandru.

SFAT

Unul dintre cei mai cunoscuți diplomați englezi din secolul al XVIII-lea, contele Philip Chesterfield, i-a dat următorul sfat fiului său după ce acesta se „înflăcărase” prea mult într-o discuție: „Respiră întotdeauna pe nas. Astfel vei avea gura mereu ferecată...”

UN "MOȘ TEACA"

Lată cum ar fi sunat ordinul unui general austriac din vremea lui Francisc al II-lea: „Oricare ar fi desfășurarea luptei, ordon că tunurile noastre să nu înceteze nici o clipă a canoană. Astfel dușmanul va fi în imposibilitatea să înțeleagă că ni s-au terminat munițiile”.

OBICEIURI REGALE

Se spune despre Ludovic al XIV-lea că avea obiceiul să nu poarte niciodată iarna mănuși. Nici măcar la vîntoare. Într-o asemenea ocazie, după ce goniseră vîntul, doi țărani se apropiară foarte mult de suveran. Unul din ei observă această ciudățenie a regelui și o comunică tovarășului său.

— Nu-ți face griji, omule, îl liniști acesta. Regele are întotdeauna mâinile în buzunarele noastre.

Nicolae GIJU
Techirghiol, Constanța

Ipoteze și ipotenuze

(urmare din nr. trecut)

O istorie mai puțin cunoscută

După concluziile cercetătorilor americani (care nu au o istorie veche și sunt obiectivi) în zona Carpato - Dunăreană a fost o populație foarte numeroasă (Herodot), care a cultivat pământurile cu peste 7000 ani în urmă, a inventat și utilizat scrierea (mileniul V î.e.n.) și Zalmoxe a fost primul legiuitor al lumii, înainte de scrierea sumeriană pe care a influențat-o (prin migrarea în zonă) și înaintea Codului lui Hamurapi. După creșterea apelor la Gurile Dunării - strămoșii noștri au migrat în nordul Marii Negre până dincolo de Bug, ce se poate dovedi arheologic (condusi de femei războinice - amazone, a căror schelete s-au descoperit alături de arme pe teritoriul Moldovei de peste Nistru și Ucraina) și în sudul Asiei Mici până în Sumer (condusi tot de o femeie Oannes). Aceasta, considerată zeiță, i-a învățat conform tradiției: irigațiile, istoria, scrierea, legile, astronomia, etc....

Menționăm că pe teritoriul fostului spațiu traco - geto - dacic este cel mai răspândit nume era de Ion, Ioan și Oana, aproape de zeița Oannes. Totodată în limba popoarelor din zonă: irakieni, kurzi, sirieni, etc... se găsește peste o sută de cuvinte din limba română (fostă tracă veche și latină vulgară) și doar câte cinci cuvinte din alte limbi. Prin aplicarea în Sumer s-au realizat două - trei recolte pe an atrăgând lăcomia popoarelor caspice ce au năvălit în zonă, obligând strămoșii noștri să plece departe pe calea apelor în insulele din Mediterană: Creta, Santorini (distrusă ulterior de o explozie vulcanică) unde au pus bazele civilizației minoice, a cărei izvoare nu se vor cunoscute.

Totată Asia Mică și țărâmul mediteranean până în Egipt a fost populat cu traci și sunt urme ale acestei migrații din Asia Mică cu centrele Troia, Gordia, etc. și până la Alexandria în Egipt unde s-a răspândit cultura tracă.

Alexandru Macedon de origine tracă a avut cei mai mari dascăli ai antichității în frunte cu Aristotel, care i-au vorbit despre strămoșii săi, pe a căror urme a pornit. A fost primul monarh din lumea cunoscută care și-a abandonat în plină glorie țara, mamei și fraților, a pornit și cucerit teritoriul după teritoriul pe urmele strămoșilor. Bruma de înțelepciune ce a găsit-o la popoarele cucerite (prin pax macedonica - în majoritate fără lupte, tratându-și învinșii de la egal la egal, oferindu-le demnități și încurajându-și soldații să se căsătorească cu fiicele lor), a adunat-o la statul înțelepților care îl înconjurau în 900.000 de manuscrise la Biblioteca din Alexandria (oraș fondat de el când a fost numit ca primul faraon străin al Egiptului). În această bibliotecă se găseau pe lângă scrierile foarte vechi și hărțile utilizate mai târziu de amiralul turc Piri Rheis și tot ce a adus nou dinastia lui și a predecesorilor lui. Oricum se știe că militar falanga macedoneană era în frunte, administrația și finanțele pe vremea tatălui său și a lui, au făcut ca satrapiile orientale înființate de el, să dăinuie sute de ani și au făcut posibilă campaniile lui. De aceea Cezar a aprins în două rânduri Biblioteca din Alexandria, ca să-și poată atribui doar lui, meritele dinastiei lui Alexandru începând cu Pax romana, cu codurile de legi ce consfințeau organizarea teritorială administrativă a noilor teritorii cucerite în teritoriul mediteranean, foste a lui Alexandru.

La fel au procedat și grecii, începând cu satrapiile orientale, ce le-au făcut „elenistice”, cu ocuparea tronului de faraon al Egiptului ce l-au moștenit prin dinastia Ptolomeilor etc.... De fapt atât romanii cât și grecii au șters ce se putea șterge, revendicând ca al lor, trecutul și cultura strămoșilor noștri.

Ștefan TARJOC

HARISM

Ce poate-n suflet aduce
Când apare uncori,
Lumină-n raza ei strălucce
Lumina soarelui din nori.

Nu sunt cuvinte-n poezie
Pe lume nu mai sunt culori,
Nimeni nu poate să descrie
Lumina soarelui din nori.

Apusul ce îți luminează
Nostalgic anii trecători,
Îți dă speranța ce
Lumina soarelui din nori.

De raza nu îți mai pătrunde
Nimic nu îți mai dă flori
E semnul că îți se ascunde
Lumina soarelui din nori.

Hariton GIURCA

ÎNTÂMPLARE

Am de mult am cunoscut o fată.
Cea mai frumoasă și mai fermecătoare.
De mult visam să mi se întâmple așa ceva.

A doua zi mi s-a părut ca are un umăr puțin cam strîmb.

În a treia zi am remarcat că avea un defect la picioare, stîngul era răsucit cum nu trebuia.

În a patra zi am constatat că lipsa unui dinte nu este chiar așa de lipsită de importanță.

În ziua a cincea am ajuns la unele concluzii în legătură cu femeile cu părul vopsit.

În a șasea mi-am spus: ce n-aș da să slăbească măcar vreo zece kilograme...

În ziua a șaptea am observat că are un mers legănat, de rață.

În a opta — i-am zărit câteva riduri sub bărbie.

În a noua mi-am convins că are obraji cam căzuți.

A zecea zi nici nu mai puteam s-o văd. În ziua următoare, gata, am rupt-o cu slujenia pămîntului.

A doua zi mi s-a părut că umărul ei nu era deloc strîmb.

A treia zi mi-am dat seama că așa-zisul defect al picioarelor era o foarte rar întâlnită azi curbura clasică...

În a patra — uitasem de dintele lipsă.

În a cincea — m-am convins că părul ei este natural.

A șasea zi mă gîndeam: ce n-ar da alte femei să aibă o siluetă ca a ei.

În a șaptea am remarcat că are mersul cel mai ales.

A opta — mi-am amintit de tenul ei proaspăt.

A noua — visam la obrăzorii ei ca piersicile.

A zecea zi am constatat că nu pot trăi fără ea. Aș fi vrut să mă întorc la cea mai frumoasă și fermecătoare fată.

Dar n-am mai avut puterea să iau din nou totul de la capăt.

Jansj OSENKA
Polonia

Vinci a fost...

Te-ai născut un mare „bard”
Ca să zbori cu mii de aripe
Într-o lume-n care ard
Cu pasiune-a tale clipe...

Vinci-a fost și constelația
Visurilor apenine,
Vinci-a fost și revelația
Măreților divine...

Satul tău — voinic de munte —
Ce se-nalță pîn' la Rai
E-o cunună pe-a ta frunte
Împletită-n flori de mai...

Doar Florența te-a chemat,
Când Destinul l-ai urmat...

Ruel JICMAN
02.05.2006

„Pasărea cea mare își va lua
zborul aducând veșnică glorie
cuibului în care s-a născut.”
Leonardo da Vinci
(15.04.1452-02.05.1519)

CRICE MARE CAPITALĂ europeană are în apropiere câte un palat care amintește puterea și fastul nobiliar, servind în trecut ca loc de vilegiatură împăraților sau regilor timp de mai multe decenii. Este cazul la Paris, cu palatul din Versailles, la Madrid, cu Escorialul, la Sankt Petersburg, cu Tarskoe Selo, la fel ca și în multe alte capitale.

La Budapesta, locul de vilegiatură al familiei imperiale era castelul Gödöllő. Un palat baroc, înconjurat de un parc, astăzi mai degrabă o pădure redevenită sălbatică. Aflat la numai 28 Km de Budapesta, accesibil mulțumită unui tren suburban care reînvie ambianța desuetă a anilor '30, Gödöllő este unul din punctele de atracție majore din vecinătatea capitalei maghiare, însă numai de câțiva ani, de când a devenit muzeu și este în curs de a-și obloji rănile, recuperând pas cu pas splendoarea de altă dată.

Fațada palatului de la Gödöllő

Fondatorul

Primele informații asupra posesiunilor din Gödöllő datează din secolul XIV, pe când teritoriul comunei aparținea unei familii de mici nobili. Din perioada ocupației turcești, care a durat 150 ani, începând cu bătălia pierdută în 1526 la Mohaci, n'a rămas nici o mărturie documentară.

Adevăratul demaraj al localității, a fost marcat de sosirea lui Antal Grassalkovici (1694 -1771), descendentul unei familii nobile scăpătată, de origine aromână și care a început în 1715 o strălucită carieră de avocat ce urma să-l conducă, în 1727, la președinția Comisiei noilor achiziții (Neoacquistia Commissio), care gira și controla proprietățile dificile. După moartea proprietarului, Grassalkovici cumpără domeniul dela Gödöllő și, începând din 1741, începe construcția reședinței sale, cel mai important castel baroc din Ungaria. Importanța stilului baroc definit la Gödöllő a depășit frontierele tradiționale ale Ungariei și a dat numele de „stil Grassalkovici”, care poate fi întâlnit chiar și în zona de est a Transilvaniei, în construcțiile aflate la Cluj (palatul Bánffy) și Gornești (palatul Teleky).

Castelul construit pentru Antal Grassalkovici de către arhitectul Andras Mayerhoffer, unic din punct de vedere al stilului în acea epocă, prezintă particularitatea de a avea forma literei „U”, însă cu aripile laterale în spatele fațadei principale. Acest stil a fost copiat mai târziu cu ocazia construcției castelurilor din Aszod, Hatran, Nagytetyen și Pecz.

Castelul a fost construit în două perioade: prima, între 1741 și 1749 și cea de-a doua, între 1752 și 1759. În 1751, cu ocazia vizitei efectuate de împărăteasa Maria-Tereza la Gödöllő, Antal Grassalkovici a amenajat propriul său apartament pentru confortul suveranei, ornând dormitorul cu plăci de marmoră, în parte autentică, în parte falsă. La intrare, un portret al împărătesei amintește această vizită.

Tot atunci a fost desenat și parcul castelului, „Grădina de sus” în stil „à la française”, cu plante exotice și statui mitologice, și cea „de jos”, ca grădină de legume, rezervă de animale și fazani.

În același timp, Grassalkovici s'a ocupat tot atât de bine de randamentul economic al domeniului, unde a invitat meșteșugari și artizani germani, cărora le-a construit locuințe în sat, cât și de înfrumusețarea lui, comandând diferite monumente în stil baroc, cum ar fi Calvarul, Coloana Fecioarei Măria sau statuia Sfântului Ioan Nepomucenul. Mulțumită intervenției sale, Gödöllő a fost ridicat în 1763 la rangul de orașel și a obținut dreptul de a organiza târguri, altă sursă de venituri importantă.

Fiul său, Antal Grassalkovici II (1734-1794) a realizat, între 1782 și 1785, diferite modificări și a construit teatrul baroc (singurul care mai subzistă până azi în Ungaria). Acest teatru, cu loje duble și o tehnică scenică excelentă, servea la prezentarea spectacolelor date de trupe artistice germane sau pentru concertele de muzică de cameră. Teatrul comunica cu pivnița amenajată în stilul berăriilor din Bavaria, de unde se putea trece în manevil utilizat pentru lecțiile de călărie.

În timpul lui Antal Grassalkovici III (1771-1841) a fost construită „orangeria”, iar parcul „à la française” a fost redesenat în stil englez, la cererea soției acestui, Leopoldina Esterhazy.

Epigonii

Azul și nepotul fondatorului domeniului abandonaseră, de fapt, gestiunea unor intențenți și se mutaseră la Viena. Cheltuielile lor erau însă atât de mari, încât la a doua generație chiar existența acestuia era pusă în pericol. În timpul revoluției dela 1848, castelul a fost teatrul unor momente istorice, când Lajos Kossuth și generalii săi, după victoria dela Isaszeg, pe 6 aprilie 1849, s'au instalat la Gödöllő.

După moartea lui Antal Grassalkovici III în 1841, care nu a lăsat nici un moștenitor dinspre partea bărbătească, domeniul trecuse în proprietatea ramurei feminine care, după câțiva ani, la 1850, l-a vândut baronului Sina. Era prima întâlnire a acestui loc de excepție cu „spațiul românesc”.

Sina

Familia baronului Sina face parte dintre reprezentanții aromânilor care au făcut o carieră excepțională în Europa secolelor XVIII și XIX.

Originară din Moscopole (Albania de astăzi) familia Sina a emigrat după distrugerea de către turci a orașului lor natal, mai întâi în Croația și pe urmă la Viena. Profitând de „Edictul de Toleranță” emis de împăratul Francisc I, ei dezvoltă în mod rapid societatea de negoț pe care o fondaseră și care se ocupa cu vânzarea tutunului, bumbacului și a bunurilor alimentare.

Simon Sina (Moscopole 1753 - Viena 1822) face din afacerea familială cea de-a doua putere financiară din Imperiul Austro-Ungar, după Banca Rothschild. Sunt bine cunoscute relațiile sale cu Ali Pașa din Iania și anumiți istorici afirmă chiar că parte din averea familiei provenea din fondurile depuse de acesta și abandonate în urma uciderii lui de către turci. Fiul său, George-Simon Sina (Viena 1782 -idem 1856) a primit titluri de noblete dela împăratul Franz II în anul 1818, în urma cumpărării moșiilor de la Hodos și Kizdia, aflate astăzi în România la 60 km distanță de orașul Timișoara. Nepotul, Simeon-George (Viena 15/08/1810 - idem 15/04/1876) a continuat opera tatălui și bunicului său, mărind averea familiei și reputația sa internațională.

Mulțumită relațiilor strănse pe care le avea la Sankt Petersburg, Sina a fost depozitarul averilor aristocrației ruse - între care și cea a familiei Kisselev - și a reprezentat timp de ani de zile o contraputere economică față de familia Rothschild, finanțând, între altele, propaganda țaristă în Balcani.

Titlurile purtate de Simeon Sina erau nenumărate, între care: consul și ministru al Greciei la Viena, München și Berlin, membru al Camerei Magnaților din Ungaria, consilier intim austriac, Cavaler al Ordinului Coroanei de Fier cl. I, membru al Senatului, responsabil cu Academia Imperială de Științe, baron austriac și ungar etc. Ca și mulți alți aromâni care au făcut avere în Europa, Sina a oferit sume de bani enorme statului grec, construind Academia din Atena și fiind considerat ca „everget” - binefăcător al Națiunii Elene. O stradă din Atena îi poartă astăzi numele.

Printre construcțiile finanțate de Simon Sina în Imperiul Austro-Ungar se numără și primul pod construit peste Dunăre la Budapesta, precum și Institutul orbilor, palatul Academiei Ungare de Științe și Conservatorul din Budapesta. Proprietarul unei averi atât de incommensurabile nu putea să nu achiziționeze și nenumărate proprietăți în toate țările Europei unde își desfășura activitatea financiară. De cele mai multe ori, erau domenii ce aparținuseră unor familii nobile, care scăpătasera.

Simpla listă a domeniilor ce îi aparțineau în cadrul Imperiului, reprezintă aproape treizeci de proprietăți. Pentru memorie vom cita câteva din cele aflate în Transilvania: Bistrița, Arad, Toplița, precum și domeniul Dudești, cumpărat de la familia Dudesco, în Muntenia.

Iată calificativele oficiale ale baronului Sina, așa cum au fost înscrise în contractele de căsătorie ale fiicelor lui:

„Son Excellence Monsieur le Baron Simeon Sina de Hodos et Kizdia, Envoye Extraordinaire et Ministre Plenipotentiaire du Roi Othon Ier pres les Cours d'Autriche, de Russie et de Baviere, Grand-Croix de l'Ordre Royal du Sauveur de Grece, de l'Aigle Rouge de Prusse premiere classe, de l'Ordre Royal de Saint-Michel de Baviere et de l'Ordre Grand Ducal d'Oldenburg pour le Merite. Commandeur de l'Ordre Imperial de Leopold d'Autriche et de l'Ordre Imperial de la Legion d'honneur de France, et proprietaire des Ordres Imperiaux Ottomans du Nishan Ifikhar et du Medjidie”.

Ο ΒΑΡΩΝ ΣΙΝΑΣ.

Baronul Sina

De altfel, până la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, stema familiei Sina putea fi admirată pe unul din vitraliile bisericii Votivkirche din Viena, alături de cele ale glorioaselor familii fondatoare ale imperiului, vitralii care, din păcate, au fost distruse de bombardamentele americane.

Castelul din Gödöllő, cumpărat de George Sina în 1850, și moștenit de Simeon Sina după moartea acestuia, în 1856, nu a fost decât o investiție financiară, în cursul celor paisprezece ani cât au fost proprietarii castelului, membrii familiei Sina nu au locuit la Gödöllő și, în cele din urmă, l-au vândut unei bănci belgiene în 1864.

Adrian Irvin ROZEI
Paris

Caraman - asul din mâneca spionajului românesc

Prin vocație, acest as al spionajului amintea de Richard Sorge, superspion sovietic în mistune la japonezi în al doilea război mondial. În privința caracterului, a fost comparat cu Russel Harold Adrian Philby, infiltrat timp de 27 de ani în serviciile secrete britanice și lucrând de fapt pentru URSS. Prin eficiență, l-a depășit pe colonelul rus Rudolf Abel, care acționa în Statele Unite. Prin devotamentul său ideologic, amintea de comandourile Cominternului plecate de la Moscova în 1920 pentru a lua cu asalt lumea.

Allen Dulles a cunoscut bine oameni din categoria lui Mihai Caraman. Îi bintuiau coșmarurile pe vremea când se afla la conducerea CIA: « Acești specialiști indoctrinați cu convingeri politice și ideologice sînt supuși unei discipline rigide de-a lungul întregii lor cariere. Ies dintr-o universitate cu reguli de fier. Aparțin unei elite, cu privilegiul și puteri mari. Toți cei care pleacă în mistune în străinătate capătă mai întii experiența contraspionajului la ei acasă. Prin urmare, sînt familiarizați cu mentalitatea viătorilor de spioni. Cînd își conduc propriile lor rețele pe teritoriul străin au mai multe șanse să anticipeze și adesea să deaocare manevrele celor care-i socotesc pe ei în acel moment un posibil vinat. »

Pentru a clarifica lucrurile, Allen Dulles își puncta întotdeauna discursul cu aceeași anecdotă: « Nu cunosc un exemplu mai bun pentru a ilustra caracterul implacabil al ofițerilor de informații din Est, decît întâmplarea al cărei erou a fost însuși generalul V.S. Abakumov, unul din șefii serviciilor secrete ale lui Stalin. Sora lui a făcut speculă în timpul celui de-al doilea război mondial și a fost arestată împlîntor. Polițiștii l-au întrebat pe Abakumov ce să facă cu ea. Credeau peșme că acesta va cere eliberarea ei. « Ce mai întrebați ? a răspuns Abakumov. În acest moment specula nu este trădare? Executați-o. »

Mihai Caraman era la fel de neînduplecat, nu însă cu ai lui, ci cu cei pe care îi manipula în Franța și în Belgia. Această cruzime nu este totuși apanajul agenților din Est. Ea este pretutindeni arma esențială a celor ce își aleg această meserie.

Psihologii caută uneori prea departe și prea adînc în meandrele inconștientului motivele care-i determină pe oameni să comită anumite acte, care le justifică gesturile. Această explorare este utilă în multe împrejurări, dar se întîmplă ca atașamentul politic al unor indivizi și întreaga orientare pe care o dau existenței lor să-și aibă explicația în evenimente exterioare. În cazul lui Mihai Caraman, elementul esențial care l-a adus pe tînar spre comunism și apoi spre domeniul serviciilor secrete a fost Garda de Fier.

(va urma)
G-ral (r) G.A.

O lacrimă a femeii române

TĂCERE GREA

Se terminase ancheta într-un ritm alert; sute de oameni anchetați de zeci de anchetatori români, ruși, unguri, și alții.

Toată zgomotele din beciurile de la Interne, uși, zăvoare grele, pași târați în bezna, parcă se duseseră într-un alt tărâm de unde nu se poate afla nimic, niciodată. Cu trupul sfârșit, « cu sufletul ars și gândurile spulberate în cea mai întunecată parte de iad, unde trăiam fără să știu dacă e zi sau noapte. Dar, s-a deschis lăcățul și s-a tras zăvorul. Am fost scoasă din celulă, fără să știu unde voi fi dusă. Alte culoare strănte, alte etaje cu lifțuri, ce se mișcau în mare viteză. Din spatele ochelarilor negri, după atîta chin, nu mai aveam nici un fel de sentiment. Trecusem de acel punct al suferinței și al nedreptății, de unde nimeni nu mai poate face nimic pentru nimeni și durerea e sihastră. Așteptam ca Dumnezeu să facă o minune. Eram ostentiv de cît urlasem fără glas.

Am fost introdusă într-un birou. Cînd mi s-au luat ochelarii, o lumină puternică parcă îmi orbea vederea. Ajutată de cel ce m-a adus, m-am așezat pe un scaun în fața unei măsuțe din colțul imediat al acelei încăperi. Mă aștepta anchetatorul Dulberger. Nu mi s-a spus nimic și nici nu mă aștepta ceva. Puterea mea era atât cît să nu mai pot vorbi. Această tăcere nu-mi prevestea nimic, nici rău, nici bun. Timpul se scurgea fără să am un control asupra lui; așteptarea se prelunga, aveam aripile unei efemeride. La un moment dat, ușa de vis-a-vis de mine s-a deschis. Înalt cum era, în acea clipă mi se părea mai înalt, cu figura parcă sfințită de suferință, a intrat Mircea Ion Samoilă. Cu ochii pironiți pe figura lui, o lumină vie, nefirească, mi s-a părut că a încremenit în ochi-i. Pe buzele lui nici un cuvânt, iar graiul meu era zăvorât. Nici un indemn al odiosului colonel Dulberger de a ne spune ceva nu a ajuns la urechile noastre.

Ni se acordase un ultim cuvânt, în inima mea crucile erau multe, chiar nu lipsea nici una? Aceasta era oare ultima?

A trecut un timp, după care clepsidra s-a oprit. Lumina din ochii lui avea strigăt de copil, fetița noastră împlinea 6 luni de viață, ne-am despărțit învăluți de aceeași tăcere adăncă și grea; tăcerea dinainte de moartea lui. În ziua de 30 octombrie, încă o groapă comună s-a deschis și pentru el în Valea Piersicilor - Valea Plîngerii - Jilava.

Fu mă aflăm într-o celulă aici la închisoarea Jilava, condamnată la 20 de ani de muncă silnică. Seară de seară așteptam să aud acele împușcături ce aveau să curme viața lui Ion Samoilă și a altora condamnați la moarte în procesul parașutiștilor. Venise și el, ca și ceilalți, pentru luptă împotriva comunismului.

Maria MUSCALU BAICU

Din amintirile fostei securități

Un preot "binevoitor"

În 1973 DIE a primit sarcina de a prelua controlul bisericilor emigrației române, la conducerea cărora urmau să fie instalați ca preoți ofițeri deplin conspirați sau colaboratori DIE.

În ianuarie 1986 cetățeanul Emil B. solicită autorităților austriece acordarea de statut de azilant. Anterior, Emil B. activase în cadrul reprezentanțelor agenției TAROM în străinătate și, cum vor stabili investigațiile ulterioare, era, din 1982, ofițer al serviciului de informații român. În timpul poposului său în Viena, Emil B. la legătura cu preotul parohiei ortodoxe române din Viena, Marin Braniște, care se arată deosebit de binevoitor. El îi vorbește despre „situația mizerabilă” a refugiaților români și deplănge starea financiară precară a lui Dima-Drăgan cu care lucra împreună la o carte. Cu ocazia contactelor sale ulterioare cu preotul, Emil B. observă că, în locuința acestuia, portretul lui Ceaușescu se afla la loc de cinste. De altfel, numele „conducătorului” era pomenit și în slujbe.

Mai târziu, preotul îl va prezenta unei persoane care îl întreabă dacă l-a fost recunoscut statutul de azilant și dacă îl poate ajuta la găsirea unui loc de muncă. Ulterior, Emil B. își dă seama că persoana care i-a fost prezentată făcea parte din personalul Ambasadei României. De altfel, serviciilor de informații austriece le era cunoscut că preotul român întreținea legături mai ales cu serviciul consular al ambasadei.

O serie de enoriași își amintesc că preotul Marin Braniște le-a comunicat că avea posibilitatea să le rezolve diferite dificultăți pe care le aveau mai ales cu statul român.

În zilele revoluției din 1989 din România, un grup din diaspora românească l-a obligat pe preotul Braniște să se dezică de „credința” față de Nicolae Ceaușescu.

Oricum, „activitățile” mai mult sau mai puțin bisericesti ale preotului Braniște au atras atenția și autorului lucrării adesea citate de noi, consacrate acțiunilor serviciilor de informații din țările socialiste la Viena, K. Mochel.

Altfel, părintele s-a dovedit deosebit de harnic, mai ales în ceea ce privește editarea „Almanahului Parohiei ortodoxe românești din Viena” (tipărit în România), în care, alături de articole de istorie datorate unor renumiți specialiști români și austrieci, apăreau și materiale în care era evidențiată contribuția lui Nicolae Ceaușescu.

G-ral (r) I.T.

"Și noi avem masoni, dar ai noștri sunt masoni de cartier"

Mircea Dinescu

Masoneria, inspirată din deism și din raționalism, este, în felul ei, o organizație religioasă. Admite existența unui mare arhitect al universului, pe care fiecare adept al ordinului îl poate chema cu numele pe care-l dorește, el fiind unicul constructor al întregii realități existente în universul mereu în construcție, la a cărui definire sunt implicați masonii, adică zidarii, sub egida aceluiași mare arhitect universal. E o credință rațională și fideistă în același timp, cu riturile și rugăciunile sale îndreptate către marea realitate universală, zeificată.

Orice asociație secretă care ține de ordinul masonic este bazată pe colaborare și ajutor reciproc între membrii grupului. Organismul masonic își propune să-și extindă domeniul în sectorul economic, politic, militar, religios, cu scopul de a uni realitatea existentă sub un guvern mondial unic, format prin consimțământ sau prin forță. Pentru francmasonii liber-cugetători, o parte din această realitate este și satana: deci nu poate fi negat și nici refuzat; dimpotrivă, adorația datorată marelui arhitect va fi extinsă asupra întregii sale creații, deci și asupra satanei, creatură care participă la realitatea universală.

Oricine este invitat să facă parte din familia masonică, pentru a fi inițiat pentru acea viață, va fi supus unei ucenicii severe de trei ani, în decursul căreia va primi cele trei grade: ucenic, apoi tovarăș de artă și, în fine, maestru al lojei. Grade decise prin vot secret. Gradul de maestru conferă facultatea de a vorbi în templu, celelalte două, doar la întâlniri. Frații masoni se recunosc între ei în momentul când își strâng mâna: cine salută primul bate cu policele mâinii drepte, ușor, de trei ori, policele celuilalt; dacă cel abordat a înțeles, răspunde la rândul său tot cu trei bătăi, imediat sau la următoarea strângere de mână; altfel, primul va înțelege că celălalt nu face parte din familie. Acest ceremonial de recunoaștere - un fel de document de identitate - e practicat de către masonii laici; unii dintre aceștia îl practică chiar și cu vreun ecleziaș afiliat, dar ecleziașii masoni îl folosesc rar între ei, din prudență.

Dacă e să ne luăm totuși după fapte, asociația se comportă ca una de tip agnostic, conformându-se cu cea mai strictă rigoare gândirii libere. Jean Guittion scria: ateismul agnostic și simplificador și dătător de viață. Pentru cei care trăind se multumesc să trăiască, să se bucure de prezent, să se inserze în istoria lumii așteptând să adoarmă apoi pentru totdeauna în pace, ateismul este o soluție dulce; este exasperantă și angoasantă doar dacă este menținută aspirația spre nemurire, ce poate fi însă adormită prin studiu sau prin divertisment.

I. MILLENARI

"Cruciați" pe pământul sfânt a lui Mohamed

Bin Laden, El Quaida au justificat atacurile antioccidentale prin expulzarea musulmanilor din Spania, acum jumătate de secol și prin prezența soldaților americani „cruciați” pe pământul sfânt al lui Mahomed, ultimul profet, între timp militarii creștini s-au retras din Arabia Saudită în Irak și evreu s-au retras din Fâșia Gaza, unde au revenit musulmanii, încurajați de succese, mai ales cel cecent, din Gaza, președintele Iranului Ahmadi Nedsad cere desființarea Israelului și tinerii musulmani de la periferia Parisului atacă instituțiile creștinilor, școala, fabrica, banca etc. Din 1978, de la revoluția islamică a lui aiatola Chomeni se cer „ștergerea din istorie a statului israeliților”, dar acum pancartele „Moarte Sioniștilor!” - purtate de atunci anual de masele fanatizate din Teheran -sunt comp etate de un program nuclear, de care avertizau Washington și Tel Aviv de un deceniu. Bomba atomică știută iraniană va amenința cu rachetele cu raza medie de acțiune SahabS - pe care le deține deja - nu numai Israelul, ci și Turcia, Egiptul, Arabia Saudită, toate sunnite, și Rusia ortodoxă. Apoi Europa romano-catolică. Bine înțeles că cei amenințați nu vor sta cu mâinile în sân. Așa are loc nuclearizarea Orientului și NATO va interveni. Ca în vremea războiului rece? Atunci ortodoxo-comuniști și creștinii occidentali au ajuns la concluzia, după conflictul din Berlinul ocupat de marile puteri care l-au înălțat pe Adolf Hitler și după conflictul cu Fidel Castro, că nu va ieși nimeni învingător în urma unei confruntări nucleare. 50 de ani de amenințare atomică reciprocă a garantat, pacea în marele spațiu euro-atlantic, zgduid de război în fiecare generație în trecut. Ce se va întâmpla însă în lumea islamică unde există „state irresponsabile”, dar un control al armelor nucleare, sau o politică rațională în sensul occidental sunt inexistente? Încercările europenilor de a împiedica evoluția nucleară din Iran e ineficientă, în nici o criză, UE n-a făcut față fără SUA. Așa că NATO este chemată din nou să-și extindă prerogativele și autoritatea pe plan global. Nicolae Ceausescu, președintele romantic cu ambiții nucleare, e condamnat la moarte la câteva zile după reînțocirea din Iran, cu care avea planuri comune antiimperialiste. La Timișoara pe 17 dec. 1989 apăruse pe ziduri inscripția „Țicălosul de tiran a fugit la Teheran!”. În acest sens cursul președinților care l-au urmat, în special a 4-lui Traian Băsescu e clar pentru NATO și împotriva ariiimperialismului sau anticapitalismului, indiferent de nuanță, (neo)comunistă sau a noilor „state irresponsabile”, în conflictul dintre musulmani și civilizația iudaico-creștină români sunt de partea câștigătorilor.

Prof. dr. Viorel ROMAN,
consilier academic la Universitatea din Bremen, Germania

Un "Tratat" ticălos

Elementul aromănesc (Valah) a suferit mai mult ca oricare altul de pe urma hotărârilor luate prin Tratatul de la București. Sfărâmarea treptată a unității politice a Peninsulei Balcanice, care s-a desăvârșit prin războiul balcanic de la 1913, când s-a împărțit Macedonia, a dat lovituri grele tuturor categoriilor sociale care compun acest element, și anume: negustorilor mari și mijlocii, care dețineau în mâinile lor cea mai mare parte din comerțul continental al Peninsulei Balcanice; cărvănarilor, care aveau aproape monopolul transporturilor pe uscat și păstorilor transhumanți, care alternau periodic, cu turmele lor, între munte și litoralul mărilor ce udă Peninsula Balcanică. Brăzdară acestei peninsule cu granițe în lung și în lat a stingerit enorm activitatea acestui element dinamic și în veșnică mișcare.

O altă lovitură serioasă a primit-o de pe urma politici de colonizare pe care au practicat-o statele balcanice. Grecia, cu deosebire, a știut să folosească masele de refugiați cauzienzi și microasiatici, pentru a disocia și mai mult enclavale populației Aromănești de pe teritoriul său. Exproprierea islaurilor a silit întreaga clasă a crescătorilor de vite, care formează baza socială a elementului Aromănesc, să-și schimbe brusc ocupația; iar excluderea lor de la proprietățile agricole i-a aruncat pe acești Aromâni într-o adevărată stare de pauperizare. Acest fapt i-a silit pe mulți dintre ei să emigreze în România.

Constantin PAPANACE

După vreo jumătate de oră, Bodnaraș care era gazda (ca omolog al ministrului oaspete) s-a retras cu musafirul într-o cameră și a invitat vreo 7-8 persoane în acea cameră. Noi ne numărăm printre acestea.

M-am poménit așezat la masă, alături de Bodnaraș, care redevenise cel amabil, curtenitor și prietenos. Am încercat atunci a-i da explicații, a mă referi la cele spuse de dînsul. El rise cu poftă și îmi spuse: „Important e că vi s-a aprobat cererea, așa cum v-am promis. Restul, puteți să uitați...” Lucrurile erau clare. De față cu tovarășii, se adoptă o atitudine: în lipsa lor, alta. Eliberarea și aprobarea plecării din țară a sioniștilor putea să atragă multe suspiciuni și ecourile de la procesul din 1952, din Praga („complicitatea lui Slansky cu sioniștii”) erau prea proaspete ca să nu fi luat măsuri de precauție. Eșentialul era însă vestea cea bună.

Rolul regretabilului Emil Bodnaraș în această privință a fost hotărâtor.

Dr. Moses ROSEN

Cel uns

Pentru creștini și mulți alții, personificarea literală a lui Mesia este Iisus din Nazareth, descendent pe linia directă al lui Avraam, Isaac, Iacob, Iuda și David, care în ultimele două milenii a fost numit *Christos*, traducerea în limba greacă a cuvântului ebraic *Mesiah*, sau Mesia. Iisus Christos este expresia finală a credinței lui Avraam, pentru toată omenirea. Era un om cu adevărat perfect, supus complet scopurilor lui Dumnezeu.

Deplina Sa obediență chiar și față de moarte și ulterioara înviere din morți L-au făcut primul din mulțimea mereu crescândă a acelor care pregătesc noua ordine mondială de pace și justiție a lui Dumnezeu. Timpul acestui glorios paradis pe Pământ, sub Mesia cel de concepție divină și poporul Lui ales, este numit Mileniu, domnia de o mie de ani.

Cei care s-au supus domniei lui Mesia și L-au invitat să trăiască în inimile lor așteaptă cu nerăbdare înființarea noii ordini mondiale a lui Dumnezeu, când răul, ura, bolile, sărăcia și războaiele vor fi înlăturate de pe Pământ. Apostolul Pavel numește împărăția milenară „binecuvântata speranță și marea apariție” a Domnului nostru Iisus Christos. Cuvintele de încheiere ale Sfintei Biblii, scrise cu o mie nouă sute de ani în urmă, sunt o rugăciune fierbinte pentru începutul ordinii mondiale a lui Dumnezeu: „Amin! Vino, Doamne Iisuse! (...)”

Pat ROBERTSON

din amintirile unui OM

Ți-am dat sioniștii...

La 23 August 1956, am participat, ca de obicei, la marea recepție din saloanele Consiliului de Miniștri, pentru sărbătorirea a 12 ani de la eliberarea României de fascism. Emil Bodnaraș a venit să ne salute, pe mine și pe soția mea, fiind extrem de prietenos și mulțumindu-mi pentru succesul ce l-am reperat. (Pentru ei era un mare succes orice articol sau informație favorabilă apărută în vreun ziar). Mai trziu am înțeles mai bine acest interes deosebit pentru ameliorarea imaginii României în opinia publică internațională. Începuse, în culise, tendința de independență care avea de abia să crească în lunile și anii următori.

La încheierea conversației, Bodnaraș mi-a spus: „N-am uitat ce v-am făgăduit când ți fost la mine înainte de a pleca la Stockholm. Aveți puțină răbdare. Ne vom ține de cuvânt”. Era vorba de promisiunile făcute în legătură cu:

a) plecarea lui Zissu și Benvenisti. Ea s-a produs în iulie 1956, adică promisiunea s-a realizat.

b) eliberarea lotului revizionist Kanncr Edgar, ing. lakercaner și ceilalți. Au fost eliberați.

c) plecarea întregului lot sionist. Nu se produsese încă nimic nou.

La 30 august 1956, adică la o săptămână după această întâlnire, am fost invitați la o recepție ce s-a dat în onoarea unei doamne ministru indian.

Recepția a avut loc la Cercul Militar. Urcam împreună cu soția mea scara monumentală de marmură și am văzut în capul scării stînd de vorbă un grup format din: Gheorghiu-Dej, primul ministru Chivu Stoica, Emil Bodnaraș și Gheorghe Apostol (care, după cite mi se pare era și el vicepreședinte al Consiliului de Miniștri).

Cînd am ajuns în dreptul lor am salutat, dar Bodnaraș în loc de a răspunde la salut, mi s-a adresat, în prezența celorlalți, cu următoarele cuvinte, pronunțate pe un ton răstit și provocator:

„Ți-am dat pe sioniștii dumitale. Să se ducă la Wundertopf. Dumitale însă ți s-a umplut paharul!”

Mi-a întors spatele și nici nu s-a mai uitat la mine. Soția mea încerenise. Eu am rămas o clipă derutat dar apoi, după ce am făcut cîțiva pași, depărțindu-mă de grup, i-am spus soției mele:

« N-ai auzit ce a spus ? „Ți-am dat sioniștii”. Asta înseamnă că ei pleacă. „Wundertopf” vrea să fie o ironie la adresa Israelului. Eșentialul e vestea cea bună ».

Totuși, eram amîndoi neliniștiți de atitudinea disprețuitoare, amenințătoare ce a avut-o Bodnaraș.

Pentru că nu suntem

Așteptate de morala... imorală a două războaie mondiale, de războiul rece, marile puteri ale lumii au dedus totuși că faptele minore clocece embrionii viitorului întâmplător sau asumat, în virtutea axiomei că popoarele mici trebuie să intre în relații „democratice” cu cele mai mari, numai dacă acceptă necondiționat destinul prezervat, chiar fără voia lor.

În această ecuație ocultă, a fost gândită, din '90, levigația statală a Balcanilor, care astfel nu vor mai avea pretenția de „placă turnată” a civilizației, nu vor mai fi „butoiul de pulbere” al Europei, în acest scop, cu puțin înainte de mijirea mileniului trei, a fost imaginată „Superbomba M” (cu M de la minorități).

Conflictul interetic se transferă planificat, strategic, războiul este continuu, dar se desfășoară în rate, local, dobânzile și beneficiile sale nu sunt capitalizate de combatanți, ci de marile puteri. Victime? Și majoritari și minoritari țărilor îmulțite peste noapte de vrerea soborului celor care au moștenit Ialta, Malta sau una-alta. Concret? Bosnia, Kosovo, Albania și lista va continua.

Silogismul A. Războiul din Bosnia. Compania „Ruder & Fin Global Political Affairs” va recunoaște, în aprilie 1994 (în publicația new-yorkeză „Maistream”), prin directorul celebrului institut strategic „Ierusalim Institute for Western Defence”, dl. Johanan Ramati, că a onorat o comandă plătită de „injecție a urii”, îndreptată împotriva sârbilor, prin manipularea mass-mediei mondiale. Sârbii ucși în diverse locuri din Bosnia de Vest erau prezentați drept martiri musulmani, în multe jurnale TV falsul a devenit astfel „realitate de gradul II” în fapt metaforă a minciunii sfurțate.

Au murit mii de oameni, frați de sânge și limbă, nu și de credință: sârbi, croați și musulmani, dar și bosniaci neimplicați în conflict. Spre exemplu, minoritatea aromânălor, neam de români sud-dunăreni, nerecunoscută de guvernele balcanice, cu excepția României, adepți ale tipului de stat cu minoritate „zero”.

Un bătrân cioban aromân, din preajma însângerațului râu Drina, de lângă Veliki Zvornik, deplângea, în vara anului 1995, soarta neamului său corespondentului român de front, autorul acestor rânduri: „Dacă ne prind croații, ne așteaptă glonțul, „muslimanii” ne iau viața cu gavisio (un cuțit în formă de seceră, cu care se decapitează victimele dintr-o singură lovitură în zona cervicală - n.n.); sârbi sunt mai omenoși, ne trimit în prima linie a frontului. Pentru că nu suntem catolici, pentru că nu credem în Allah, pentru că nu suntem sârbi”.

Ion VULPE